

[Glønborg]

Det var virkelig en spændende oplevelse at deltage i verdenskonferencen i Rio, men det havde været nytteløst, hvis ikke der var gjort et kæmpemæssigt forarbejde, og det hele vil være fuldstændig og aldeles værdiløst, hvis der ikke bagefter sker en opfølgning af beslutningerne med et kæmpemæssigt efterarbejde, hvor nøgleordene er ansvarsbevidsthed og samspil; det arbejde er lykkeligvis i gang.

Jeg er lige kommet hjem fra FN's generalforsamling, hvor man i stor enighed har bekræftet beslutningerne fra Riokonferencen og truffet foranstaltninger til deres gennemførelse, og jeg vil sige, at det også var en god oplevelse at være dansk repræsentant ved FN-generalforsamlingen; dér følte man sig ikke flov over at være dansker. Vore folk på stedet – både de faste og dem, der kun har været der et stykke tid – har gjort en indsats i forbindelse med Riokonferencen, som gør, at der er respekt om dansk arbejde. Vi betaler vore bidrag til tiden, og vi kan være bekendt at være der, men jeg gør opmærksom på, at der ikke er nogen grund til at prale, for når man sammenligner problemernes størrelse med den indsats, som vi hidtil har øvet på alle disse områder, føler man ikke nogen grund til at synes, at vi er så særlig gode.

Jeg ved ikke, om mine kolleger kunne tænke sig, at jeg også kunne få lov til at tale til dem, der er ordførere. Nu har man fort næsten anden afdeling af debatten heroppefra, så det er lidt pinligt, hvis man også skal opleve, at der føres en intens debat, mens man afleverer sit sidste indlæg. Undskyld, men det kan også blive for meget.

Syndserkendelse er et ganske godt udgangspunkt for den omvendelse, som kan føre til en mere ansvarlig adfærd. Mens vi var til FN-generalforsamlingen, besluttede vælgerne i USA, at USA nu skulle ændre kurs. De valgte en ny præsident, som har en anden indstilling til USA's rolle på verdensplan og også til, hvordan tingene skal klares internt i USA. Det, vi kunne se ved at gå rundt i USA, specielt i New York, er egentlig et udmærket billede på situationen i hele verden, og den kan nok mane til eftertanke hos os andre. Man kan ikke gå rundt ret længe i New York uden at blive lidt underlig tilpas over at se den umådelige rigdom, som præger byen, samtidig med at man hver dag kan se en umådelig fattigdom og folk, der har overnattet på gaden i papkasser.

Danskerne kan da godt pege fingre ad amerikanerne og sige, at de heldigvis er fra Danmark, hvor få har for meget og færre for lidt – sådan har vi det, og det er godt, ligesom det ville være fint, hvis amerikanerne med en ny præsident og et nyt styre ville tage vores model op – men når vi ser det hele i et globalt perspektiv, har Danmark ikke nogen som helst grund til at pege fingre ad USA, for set i forhold til de fattigste i verden er vi umådelig rige i Danmark, og så er vi faktisk ikke et hak bedre.

Men lad os glæde os over, at vi er på vej! Vi har slet ikke ydet nok, men den finanslovaftale, som lige er indgået, er da et skridt i den rigtige retning. Regeringens redegørelse, som er udgangspunktet for debatten i dag, indeholder masser af positive elementer, og jeg synes virkelig, at der er grund til at sige tak for den. Debatten i dag er også et led i dette stykke arbejde, og jeg synes, der er grund til at være tilfreds med det dagsordensforslag, som vi er syv partier – et bredt flertal i Folketinget – der står bag. Vi tager nogle skridt, vi går den rigtige vej, men problemerne er af en umådelig størrelse, og vi har ikke gjort ret meget for at løse dem endnu. Så der er grund til at lade de to nøgleord – ansvarsbevidsthed og samspil – komme til at præge det videre arbejde og så virkelig se at få noget gjort ved det.

Vi så under forberedelsen til Riokonferencen, under og efter konferencen, at der har været et fint samspil imellem politikere, embedsmænd og NGO'erne, som vi kan tage som udtryk for, at det folkelige element – frivillige folk – beskæftiger sig med tingene. Disse tre grupper skal lære af hinanden, for vi har altid noget at lære, og naturligvis er der embedsmænd, der har brug for at lære af det engagement, som kan præge politikere og NGO'ere, mens politikere og NGO'ere i allerhøjeste grad også har brug for at lære af den saglighed, som præger hele embedsmændenes indsats.

Nu er det altid nemmest at skyde på de andre, og jeg har egentlig lyst til at gøre det samme, som fru Lone Dybkjær gjorde, nemlig kritisere NGO'erne lidt for i deres vældige engagement at overse de positive resultater, der er nået. Jeg forstår udmærket, at man er så engageret, at man siger, at der mangler utrolig meget, men det bliver nemmere at mobilisere gejsten og lysten til at foretage de følgende skridt,